

Sygn. akt II CSK 674/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku R. B.

przy uczestnictwie Ł. C., I. C., J. C., X. Y., A. T., P. B., A. Ł. i J. T.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 12 marca 2013 r., sygn. akt XV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczynie R. B. wniesioną od postanowienia Sądu Okręgowego w P. oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia udziału w nieruchomości zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa przez sądy oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłankach z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Oparcie wniosku na występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego obliguje skarżącego do sformułowania tego zagadnienia, wykazania, że nie było ono dotąd przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, a nadto jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla rozpatrywanej sprawy (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09). Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Powołanie się na przesłankę potrzeby wykładni przepisów wymaga z kolei wykazania, że określony przepis prawa nie doczekał się jeszcze wykładni mimo, że budzi

poważne kontrowersje bądź też jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. nie publikowane postanowienia SN z dn. 24 października 2012, I PK 144/12, z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. niepublikowane postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08).

W rozpoznawanej sprawie w istocie nie występuje ani istotne zagadnienie prawne o walorze nowości ani też potrzeba dokonania wykładni przepisów art. 336 i 339 k.c. w związku z art. 206 k.c. Zagadnienie dopuszczalności nabycia przez jednego ze współwłaścicieli nieruchomości w drodze zasiedzenia udziałów we współwłasności przysługujących innym współwłaścicielom oraz przesłanek, których wykazanie spoczywa na wnioskodawcy jest przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego wskazanych zarówno w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, jak i skardze kasacyjnej (por. orzeczenia: z dnia 2 marca 2012 roku, II CSK 249/11, niepubl., z dnia 29 czerwca 2010 r., III CSK 300/09, niepubl., z dnia 20 października 1997 r., II CKN 408/97, OSNC 1008, nr 4, poz. 61, z dnia 11 października 2002 r., I CKN 1009/00, nie publ., z dnia 17 stycznia 2007 r., II CSK 416/06, niepubl.). Jak wynika z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wnioskodawczyni chodzi nie tyle o rozwianie sygnalizowanych wątpliwości prawnych, ile o weryfikację wyników postępowania dowodowego, oceny przeprowadzonych dowodów i ustaleń faktycznych stanowiących podstawę faktyczną rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, co nie jest jednakże dopuszczalne w świetle art. 398³ § 3 k.p.c.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[aw]